

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

DENDERMONDE | In ons hoofd is de wereld van een eeuw geleden zwart-wit. De hemel was echter wel degelijk blauw, boven de mannen die marcheerden. Boven de zeventien miljoen Europeanen die door de oorlog onder grijze, zwarte, witte stenen belandden. Onlangs herdacht het project *EuropaKreuzen* hen in Dinant en Dendermonde, in Verdun en in de Vogezen. Marcheren met grijze geweren werd, honderd jaar later, schrijden met kleurrijke kruisen. En met een blik op de hemel, over grenzen en zwart-wit-grijze generaties heen.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Rwandese genocide

KERK & leven, 2 APRIL 2014

Ik las uw Standpunt *Rwandese nachtmerrie spookt nog na*. Ik ken de geschiedenis en de voorgeschiedenis goed, aangezien ik 23 jaar actief was in het buurland Burundi. Vandaar enkele vragen en reacties bij uw artikel.

Waarom gaven de Verenigde Staten twee Afrikaanse leiders, de huidige presidenten van Uganda en Rwanda, een professionele militaire opleiding? Waarom kregen de troepen van de Verenigde Naties een onmogelijk statuut en waarom moest het Belgische detachement zelfs een militaire eenheid van het Rwandees Patriottisch Front naar Kigali brengen? Wat dat laatste betreft begrijp ik de houding van de toenmalige Belgische ministers niet. Zij hadden belangrijke informatie kunnen bekomen van het gewezen personeel van het vroegere voogdijgebied en vooral van kolonel Luc Marchal, de adjunct-bevelhebber van de VN-troepen.

En nu iets over de voorgeschiedenis. Voor en tijdens de Duitse

kolonisatie, alsook in de periode van de Belgische voogdij kende Rwanda een feodaal beheer. De Tutsi's waren de absolute machthebbers voor een bevolking die voor 80 procent uit Hutu's bestond. De Hutu's hadden geen enkele macht en de 20 procent Tutsi's wilden dat absoluut zo houden, ook bij de eerste vrije verkiezingen – de enige tot hiertoe – bij de onafhankelijkheid. Zij gebruikten geweld tegen hun politieke tegenstanders waardoor de Belgische voogdij moest ingrijpen om de verkiezingen vrij te laten verlopen. Het logische gevolg van die tussenkomst was dat de Hutu's de verkiezingen wonnen, maar ook dat vele Tutsi's naar het buitenland zijn gevlucht.

Nadien kwamen er geregeld aanvallen van Tutsirebellen, onder meer vanuit Burundi. Die waren aanvankelijk gewapend met machetes, bogen en pijlen. Het vervolg is gekend. De in de VS-opgeleide Kagame greep met wapens de macht en vrije verkiezingen laat hij niet meer toe. Hij beschuldigt

ons land nu zelfs van deelname aan de voorbereiding van de volkerenmoord.

R. HOLEMANS, Hofstade

Kinderen met Down

KERK & leven, 2 APRIL 2014

In uw dossier over inclusief onderwijs, *Straks is ook bij ons buitengewoon heel gewoon*, gaat u in op de vraag of kinderen met het syndroom van Down niet méér zouden leren in een gewone klas – hoe is het mogelijk dat die vraag wordt gesteld? Mijn antwoord is 'neen'.

Ik gaf mijn hele loopbaan les in het buitengewoon onderwijs en ik had tientallen kinderen met het syndroom van Down in mijn klas – in een bepaald jaar had ik 24 kinderen, van wie negen met het syndroom van Down. Op één uitzondering na heb ik ze door mijn aangepaste leesmethode goed leren lezen. Rekenen is voor hen weliswaar moeilijker.

Ze waren echter gelukkig in het buitengewoon onderwijs. Ze kregen veel aandacht en kwamen graag naar school. Ik durf

gerust te zeggen dat ze onmogelijk meekonden in een gewone klas, met alle nefaste gevolgen van dien. In dergelijke gevallen voelen de kinderen zich niet meer gelukkig en proberen ze op andere manieren de aandacht naar zich toe te trekken. Dat vraagt van de leerkracht veel inspanningen en geduld.

In 1928 is mijn vader begonnen met kinderen met een beperking uit de gewone klassen te halen en hen in speciaal daartoe opgerichte klassen onder te brengen, waar ze meer aan bod kwamen. Daaruit groeide later het Sint-Jozefsinstituut dat zich nu op de Antwerpse Luchtbal bevindt. Nu wil men die kinderen weer in gewone klassen. Het is de wereld op zijn kop! Keren we terug naar de ezelsbank van vroeger, toen ze lastig zaten te doen met als gevolg dat ze onhandelbaar werden? Het gebeurt dat een leerkracht een leerling met een beperking kan bijwerken, maar wat als er twee of drie in zijn klas worden opgenomen? Ik beklag die leerkracht.

Het proefschrift dat de Nederlander Gerrit de Graaf onlangs aan de Universiteit Gent verdedigde, mag dan wel degelijk werk zijn, iemand die enkele kleuters aan het werk heeft gezien of misschien een uitzonderlijk kind met het syndroom van Down heeft geobserveerd, heeft zeker geen ondervinding over de mogelijkheden van die kinderen. Voor mij is het belangrijkste dat zij gelukkig zijn en graag naar school komen. Maak ze dan ook niet ongelukkig door ze naar het reguliere onderwijs te sturen waar ze niet meekunnen en waarschijnlijk ook worden uitgelachen en gepest.

Kinderen met het syndroom van Down zijn doorgaans lief en aanhankelijk. Geef ze de aandacht die ze verdienen en til ze niet over het paard. Aan hun ouders geef ik de raad zich niet te laten misleiden door wat anderen denken of zeggen. Aanvaard je kind zoals het is en zorg ervoor dat het gelukkig is. Dat is toch wat alle ouders voor hun kind verlangen?

Wim DOBBELEERS, Merksem